

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Flores Meditationvm

Bebius, Philippus

Coloniae Agripp., 1623

Medit. 4. De Filia Cananææ sanata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59636](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59636)

tiantur damnum, tamen multum reformidare debent, ne vento superbiae evertantur & submergantur.

10. Aquæ, supra quas ambulavit Petrus, designant multitudinem populi. *Aqua multa. populi multi.* Illi ergo optant ambulare cum Petro super aquas, qui aucupantur principatus, Prælaturas, & gubernationem populi, atque id non ad seruiendum Deo, & ob amorem Christi, ut fecerat Petrus: sed propter dignitatem ipsam, ut in maiori sint honore, ut in mundo celebriores, atque etiam ad capiendos pisces, hoc est, ob utilitatem, quam ex subditis capere possunt. Iam si Petrus amore Christi, & à Christo vocatus committens se aquis, periculum submersionis adiit, quid fiet illis, qui ob finem non bonum & à Christo non vocati, se ipsi ingerunt & proijciunt in mare?

MEDITATIO IV.
DE FILIA CANANÆAE
A CRISTO SANATA.

PUNCTA MEDITATIONIS.

- I. IESVS domū quidē ingressus, voluit latere. Sed Cananæa à finibus suis egressa, eodem veniens rogabat pro filia. Matt. 15
Marc. 7.
- II. IESVS non respondente, rogabāt pro ea discipuli, sed Christus ait, se missum ad Israelitas non ad Gentes.

F 7

III. Ma.

III. Matre persistente, & increpationem humiliter ferente, ait: Magna est fides tua, fiat sicut vis.

F I G V R Æ.

4. Reg. 4 **M**Vlier Sunamitis filio mortuo domi relicto, quæsitum abijt Helizæum Prophetam, abijciensque secum multo dolore & lachrymis ad eius pedes non ante dimittere eum voluit, quàm se ad resuscitandum filium suum conferret.

P R O P H E T I Æ.

Thren. 3 1. **B**onus est Dominus sperantibus in eum, anima quærenti illum.

Ibid. 2. Non repellet in sempiternum Dominus, quia abiicit, & miserebitur secundum multitudinem miserationum suarum.

Ibid. 3. Noui diluculo, multa est fides tua.

Psal. 101 4. Respexit in orationem humilium, & non spreuit preces eorum.

D O C V M E N T A.

1. **C**Ananæa ad impetrandam salutem filiz egressa est è finibus Tyri & Sidonis, regione gentilium. Non potest salus animæ obtineri in Tyro & Sidone, vbi Deus non cognoscitur nec colitur. Quare cum nec in
 mul-

mundo cognoscatur Deus, sed potius offenda-
tur, facile intelligis te in eo non posse conse-
qui salutem animæ tuæ. Egredere ergo cum
Abrahamo de terra tua, & cum Loth de Sodo-
ma & Gomorrha, & cum filijs Israel ex Ægy-
pto, & denique cum hac Cananæa de finibus
Tyri & Sidonis, & subito occures Christo
Saluatori tuo.

2. Cananæa petitura à Christo sanitatem fi-
liæ, egressa est è finibus gentilium. Quo si-
gnificatum est, animæ peccatrici, si obtinere
remissionem peccatorum & gratiam Dei velit,
non satis esse, desistere à pravis operibus, sed
etiam egredi debere ex confinibus peccati, id
est, occasiones peccandi defugere.

3. Cananæa, quia bene intelligebat, quan-
ta molestia dæmon filiam afficeret, cum fi-
ducia accurrit ad CHRISTVM, & li-
berationem imperavit. Malè habet pecca-
tor, quando non agnoscit suam ægritudi-
nem, & afflictionem animæ suæ; multò
verò peius, quando de sanitate desperat,
pessimè denique quando medicum asperna-
tur.

4. Cananæa Christo filia ægritudinem ex-
aggeravit dicens eam pessimè à dæmone tra-
ctari. Disce tu quoque peccator non excusa-
re, sed potius exaggerare gravitatem pecca-
torum tuorum coram Deo, eaque sincerè
confiteri, detegendo omnia vulnera, sordes-
que animæ tuæ: & confide quo amplius exag-
geraveris infirmitatem tuam, hoc certius
te inuenturum remedium.

5. Cananæa, mulier gentilis non ausa
adire Christum ad postulandam pro filia gra-
tiam, primo adiit Apostolos, qui cum pro
illa intercessissent, ausa est se ad CHRISTI
pedes

pedes abijcere. Sic homo peccator, quando ob enormitatem suorum scelerum agnoscit se conspectu Dei indignum, quem offendit, confugere debet ad eius Sanctos, vt, cum eorum intercessione placatus fuerit, maiore fiducia ad eum recurrere possit, & scelerum suorum condonationem obtinere.

6. Cananæ prius credidit Christum posse sanare suam filiam, & postea accessit. Secundò sapius repulsa, perseuerauit in sua petitione. Tertio confessa est se indignam gratia, quam petebat, comparans se catello contento micis de mensa cadentibus. Vnde discimus tres virtutes necessarias ad impetrandam à Domino gratiam. Primò fidem; vt firmiter credamus Dominum posse, & velle largiri quod petimus, si salutis nostræ sit conueniens. Secundò

Pro. 26. patientiam, ne languescamus in petendo, etiam si statim voto non potiamur. Tertio humilitatem, vt agnoscamus nos vere esse canes, eò quod more canum sæpe ad vomitum peccati redierimus, & ideò existimantes nos diuina misericordia indignos, præstolemur gratiam non pro nostris meritis, sed ex pura misericordia & bonitate Dei.

7. Apostoli dixerunt Christo, vt mulierem illam post ipsos clamantem dimitteret. Si volumus Sanctos orare pro nobis, & à Deo exaudiri, conuenit, vt exemplo Cananæ dño faciamus. Primò, clamemus, hoc est, vt orationes nostræ non tantum e labris, sed ex intimis cordis penetralibus proficiscantur. Secundò vt clamemus post Sanctos, id est, conemur eorum vestigijs insistere, imitando exempla virtutum & sanctæ vitæ ab ijs nobis relicta, vt hortabatur Apostolus illis verbis.

1. Cor. II. *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi.*

8. Cana-

8. Cananæ licet gentilis & idololatra, perseverando in precibus obtinuit à Christo quicquid voluit. Tantum efficit apud Deum perseverantia, vt quicquid homo à Deo poposcerit ad salutem spectans, & in oratione ad ipsum & Sanctos perstiterit, etsi Deus videatur exauditionem differre, tandem tamen prolixè obtineat, etiamsi esset Cananæus aut canis immundus.

9. Si bonum non est, vt dixit Christus, sumere panem filiorum, & mittere canibus, qua ratione bonum esse poterit permittere, vt fame moriantur pauperes filij Dei & fratres tui, canes verò & equi tui pinguescant & incrassentur; Vide igitur quemadmodum expendas facultates à Domino tibi commissas, & eo fine concessas, vt ex eo quod tibi superest, etiam communices pauperibus.

10. Cananæ post impetratam à Christo gratiam, inuenit filiam suam à demonio liberam in lecto iacentem. Quamdiu anima obsessa est à demonio peccati mortalis, non aliter diuexatur, quam hæc filia: nam, vt dicit Propheta, *non est pax impiis*. Peccatores non possunt *Esai. 48.*
habere pacem, eo quod demon, cui per peccatum sunt subiecti, non potest relinquere pacem animæ; sed nunc eam in terram deiicit per opum terrenarum desideria, nunc aquis vanitatis immergit, nunc in ignes iræ & vindictæ, nunc in foetida sepulcra carnalitatis eam detrudit. E contra tunc anima iacet, & quiescit, quando immunis est à culpa mortali, sicut dixit Propheta. *Psal. 126*
Etis suis somnum: nempè magnæ pacis, & quietis in conscientia.

MEDI-